

Μάρια Ντεγιάνοβιτς / Marija Dejanović

Ορατό οστό

Visible bone

Vidljiva kost

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

VERSOPOLIS

Μάρια Ντεγιάνοβιτς / Marija Dejanović
Μετάφραση στα ελληνικά: Μέμη Κατσώνη
Μετάφραση στα αγγλικά: Hana Samaržija
Εξώφυλλο: www.pixelbooks.gr

Διορθώσεις-Επιμέλεια-Σελιδοποίηση: www.pixelbooks.gr
© 2020 Marija Dejanović & Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης Αθηνών
Κύκλος Ποιητών

Ηρακλείτου 6, Τ.Κ. 10671, Αθήνα
www.poetscircle.gr, e-mail: info@poetscircle.gr

Μάρια Ντεγιάνοβιτς / Marija Dejanović

Ορατό οστό

Visible bone

Vidljiva kost

6ο Διεθνές Φεστιβάλ Ποίησης Αθηνών
Κύκλος Ποιητών 2020

Ορατό Οστό

Μετάφραση: Μέμη Κατσώνη

Εωθινό

Το εωθινό είναι βίσονας.
Ξεδιπλώνει τα κέρατά του σαν λωτός,
και το νερό είναι πάχνη, σκορπισμένη με ελαφριά
στροφή του λαιμού. Αυτή η αχλή συγκεντρώνεται σ' ένα λεπτό
πυκνό τρίχωμα που ακολουθεί τη ραχοκοκαλιά
σαν λευκό ελάφι που ακολουθεί την κίνηση στους δρόμους
όταν χιονίζει.
Τα λευκά πέταλα του λωτού
ή
λευκά αιμοσφαίρια, σαν μαργαριταρένια περιδέραια,
που κρέμονται απ' τις στέγες όταν πέφτει παγωνιά.
Η ανάσα του εωθινού ορμάει βολίδα με συνοπτική
σαν βέλος βιασύνη,
σαν τη ζωή λευκού κούνελου
και άλλων λευκών ζώων.

Εωθινό: είναι το μόνο σημείο της εικόνας που είναι καστανό.
Όλα τα άλλα είναι παντού λευκά,
όπου η μικρή караμπίνα του ματιού
καλυμμένη με λεπτή μεμβράνη δρόσου
μπορεί να ακροβατήσει.
Το καστανό είναι το μόνο δέντρο με τέσσερις ρίζες
και δυο κλαδιά.

Δεν ξέρω γιατί, το εωθινό
μου θύμισε ζογκλέρ
που περιμένει στα φανάρια
το πράσινο για τους πεζούς. Μετά αρχίζει να εκσφενδονίζει
σκονισμένα μπαλάκια του τένις,

ένα ένα
σαν μεγάλα, λεία καρύδια,
ντουπ.
Αν κάποιος έπεφτε στο βρεγμένο δρόμο,
θα κυλούσε κάτω από αυτοκίνητο έτοιμο να ξεκινήσει
και θα κατέστρεφε τη μέρα.
Αλλά μ' αυτόν τον τρόπο δεν γίνεται λάθος.
Δε μένει λάσπη στα χέρια.

Ο έρωτάς μου είναι
κυνηγός που σημαδεύει
το κενό ανάμεσα σε δυο κέρατα.

Ισλανδία

1.

Θα αποδημήσω στην Ισλανδία
σαν ένα κοπάδι πουλιών,
σαν δυο δεμάτια στάρι,
που πορεύονται κάτω απ' τον ήλιο
ως την εξάντληση, το δέρμα τους
ζεμένο στον ίλιγγο
με μαλακά χαλινάρια.

Λέω: είναι κάτι φερέγγυο.
Αυτό δε σημαίνει: ασφάλεια,
αυτό σημαίνει:
το σώμα μου είναι ζεμένο
και πλέω
σαν αμοιβάδα
ελεύθερη σαν
σωσίβιο
χωρίς
σώμα πνιγόμενο
προς διάσωση.

Αυτός ο κενός πυρήνας
είναι η Ισλανδία:
η ανάγκη μου
για θέρμη
και ρίψη στο νερό.

Η επιθυμία μου
να σε δω
διαμελισμένο από βόμβα
από το στομάχι μου·

τα χέρια μου
κρατούν κιάλια

και με παρακολουθούν απ' την ακτή
σε μια έκρηξη
που με καλεί
να ξεχάσω το όνομά μου.

2.

Ισλανδία.

Η επιθυμία του ψύχους,
των στείρων και μόνο σκέψεων,
των απλών και μόνο φράσεων
της ανάβασης σε βράχο από υγρό αλάτι,
και της κατανάλωσης ανόθευτης βρώμης.

Η επιθυμία μου να φοράω χοντρές μάλλινες κάλτσες,
να απαρνηθώ το ανθρώπινο άγγιγμα,
και μια φορά το μήνα, να επισκέπτομαι
λευκές αλεπούδες.

Θα ήθελα έναν αιώνιο Χειμώνα,
θα ήθελα η αυλή του δωματίου μου
να γίνει η αυτοκρατορία του.
θα ξάπλωνα στα μαξιλάρια του,
και θα του ζητούσα να μου πει πως στα νιάτα του
καθόταν στο στήθος νέων ανδρών
και έμενε μαζί τους
μέχρι να τους κοπεί
η ανάσα.

3.

Σου στέλνω γράμμα από την Ισλανδία
όλα εδώ είναι λευκά,
σαν σύννεφα που άρπαξα
από το παράθυρο του αεροπλάνου
όταν ήρθα να σε δω.

Τη μέρα ο ουρανός έμοιαζε

με τον Βόρειο Πόλο.
Το έδαφος δε φαινόταν.
Τη νύχτα ο χώρος προσγείωσης
έμοιαζε με αστρικό δίκτυο.

Παραλείπω τις καφετιές λεπτομέρειες.
Ψέματα λέω, χιονίζε.
Τελικά δε στέλνω το γράμμα,
δεν αρχίζω να μισώ τον κόσμο,
δε χώνομαι στο κρεβάτι γυμνή,
και δεν κλαίω.

4.

Ο πυρήνας σου είναι ελάχιστος,
ξαναμμένος, μαλακός, λείος ιστός,
κάτω από ένα σωρό μαχαίρια.

Ένα λευκό πρωινό,
θα τα τραβήξω ένα ένα,
σαν πασσάλους από σκηνή,
και θα τα βυθίσω στο μέτωπο
όσων σε εξέθεσαν.

Ο χρόνος της μακράς ανάρρωσης

Έχουμε φτάσει στην εποχή που η ωριμότητα
δεν έχει σχέση με την ηλικία:
τα πουλιά επικοινωνούν
όπως τα ουράνια σώματα,
με την κίνησή τους.
Βατράχια γυρίζουν τις θάλασσες
υψώνοντας τα μεταξένια τους υμένια
για ιστία.
Εφτά μέρες μοναξιάς πέρασαν έτσι:
την πρώτη μέρα δεν κατάλαβα πως ήμουν μόνη.

Τη δεύτερη μέρα, η καθημερινότητά μου
συνεχίστηκε απaráλλαχτη.
Δεν έφαγα τίποτα
και κοιμήθηκα λίγο,
έκανα το πουκάμισό σου σούπα
μήπως και περνούσε κανένας καλεσμένος.
Τελικά το χρησιμοποίησα για τα καθαρίσω τα παράθυρα,
καλύτερα έτσι παρά
να εκτοξεύω στην πόρτα βρισιές,
στην πόρτα που δεν καλωσορίζει επισκέπτες,
την πόρτα που είναι κλειδωμένη,
φυτεμένη στα θερμά τοιχώματα του στομαχιού μου,
σαν φωλιά σκαντζόχοιρου που έχω καταπιεί.

Όταν, την τρίτη μέρα, κατάλαβα πως ήμουν μόνη,
τα ψάρια τρόμαξαν και μαζεύτηκαν κοπάδι.
Συσκέφθηκαν και αποφάσισαν
να συνεχίσουν τη ζωή τους σαν ασημένιες νυχτερίδες.
Θα πετάξουν προς το φως, θα κλείσουν τα μάτια,
και θα μετρήσουν τις μέρες με τους αισθητήρες στο λαρύγγι τους.
Αποφάσισα να μείνω μόνη,
και να υιοθετήσω τη νέα αυτή κατάσταση
σαν μακρά περίοδο ανάρρωσης.

Δεν θυμάμαι την τέταρτη μέρα.

Θυμάμαι καλά την πέμπτη μέρα
αλλά προτιμώ να μη μιλήσω γι' αυτήν.

Την έκτη μέρα αποφάσισα:
Θα είμαι μόνη.

Και την έβδομη μέρα επίσης.
Σαν πάγος που σπάει μέσα στα γόνατά μου,
στις ευχαριστίες μου,
στις αραχνοαρθρώσεις μου,
που μοιάζουν με σκύλου,
στα αλεπόδοντά μου
που μοιάζουν με λύκου.

Καβουρόψιχα

Απόψε είναι η πανδαισία της γοργόνας.
Τα μαλλιά της φτωχής που αγάπησες
πιάστηκαν
στο αιμοφόρο κύκλωμα του σκάφους
κι εκεί πνίγηκαν.
Τρώνε ό,τι τρώγεται·
το δίχτυ γέμισε
φύκια
και η καρδιά σου είναι χρόνια τώρα καβουρόψιχα.

Μια γοργόνα με πράσινη ουρά
καθαρίζει ένα διαπασών
ενώ ο ήλιος καίει τη θάλασσα στον ώμο της
μέχρι να την πληγώσει.

Οι άλλες περιμένουν
να σε πάνε τα ρεύματα
εκεί που η τραγουδίστρια
σου υποσχέθηκε παχουλά παιδιά.
Κανείς δεν εμφανίστηκε
εκτός από μένα.

Έπιασες καρχαρίες με αγκίστρια.

Καρχαρίες
με αγκίστρια
στις φωλιές και στους τάφους τους·
τι ανόητο μικρό έγκλημα κι αυτό

όταν έβγαλε το λευκό της φόρεμα
κι έκοψε τη γλώσσα της.

Δες πώς οι γοφοί μου
τρυπούν το δέρμα της θάλασσας.
Είμαι λέπι

ασημένιο διαπασών
που συνδέει τα δυο του
κεφάλια.

Για να σε κρατήσω μακριά από την πανδαισία μου,
θα σ' αγαπήσω και θα σε μισήσω,
θα κόψω τα λουλούδια των ματιών σου
και θα τα φυτέψω στο στόμα σου.

Ο αμφορέας

Η ταφή σου στις στάχτες
τι χαρούμενη σκέψη, μετά από έναν αιώνα ύπνο
μέσα σε αμφορέα,
φορτωμένη βαριές χαρές.
Βαριές απ' την αναμονή,
να σκαν σαν κάστανο ψητό με το στομάχι του σκισμένο,
και ν' αρχίζουν να ονειρεύονται.

Ονειρεύονται ελιές,
μηρούς των ουρανών μωλωπισμένους,
που κόρακες
μαζεύουν από τις φωλιές τους με το ράμφος,
κομμάτι κομμάτι,
μέχρι να μη μείνει τίποτε άλλο
μόνο όνειρα ισχνότητας και σιωπή, ελαχιστοποίηση,
ραχοκοκαλιές κεραμικές
και πόρτες.

Φοράς την ποδιά του Ήλιου
κι είναι σαν να πλέεις σε βαγόني ξέχειλο
και να υψώνεσαι σαν στήλη που διακτινίζεται από μπολ.

Ένα απλό ξύλινο μπολ.
Είναι σκληρός ο πυρήνας του χαιρετισμού μας
και χαλαρό το βήμα του.

Ανοίγεις τα μάτια,
καλείς τον στρατό να εισβάλει στην πόλη
κι ακουμπάς το μέτωπό σου σε κοιλάδα
στη μέσα μεριά του αγώνα.

Μπετόν

Οι φίλοι μου ζουν σε κενά ανάμεσα στη ντουλάπα και τον τοίχο
που είναι αδύνατον να τα φτάσω.

Καθώς απλώνω τα χέρια μου, ένας ιστός σιωπής
εισβάλλει στο στόμα μου· η σκιερή σιωπή του γύψου.

Της λέω: διάλεξε μια κορνίζα
και εμβόλισε το κούφιο της κορμί με το κρανίο σου,
σπρώξε τις εύπλαστες ρίζες των μαλλιών, ανέγγιχτες απ' τον ήλιο
πασπαλισμένες με αλεύρι,

βγες αθόρυβα από την κουζίνα του ή πήδα απ' το παράθυρο
από τον δέκατο όροφο, θα προσγειωθείς στα άτομα των πιθανοτήτων
σαν τα σταχτιά λουλούδια του πάρκου της γειτονιάς.

Τα μάτια σου: σύμβολα ξέχειλων υπέρβαρων μαστών
που κρέμονται από τα μάτια του πατέρα σου, από γάλα αλόγου κι από δώρα
που πέφτουν από το δέρμα σου αντί για τα σκληρά χείλη του άντρα σου.
Τα λόγια του μαζεύονται στον ομφαλό σου,
σέρνονται ως τον αυχένα σου σαν κυπαρίσσια στο κοιμητήριο
και ξαφνικά, αντί για σκόνη, είσαι εσύ που κρέμεσαι απ' τον πολυέλαιο.

Οι φίλοι μου είναι δικοί μου γιατί δεν είναι κανενός,
ακούν μόνο τον εαυτό τους κι αγγίζουν μόνο τον εαυτό τους,
ο φίλος μου είναι το πόδι του τραπεζιού
με την ακίδα που τρυπάει τον αντίχειρά σου όταν μετακομίζεις.

Η φίλη μου: πλαστικό μπαλάκι
γεμάτο καφέ υγρό.

Η φίλη μου είναι κατσαρό μαλλί
στο φρεάτιο του λαιμού της.

Της λέει: μαζί θέσαμε όρια
για να καθαρίσουμε παρέα Μάρια τα έπιπλα.
Του λέει: είναι εύκολο να καταρρέεις, δύσκολο είναι
να τρυπήσεις μπιζέλι με το πιρούνι σου.

Οι φίλοι μου είναι οι πρώτες λύπες
που αγάπησα στ' αλήθεια.

Είναι οι πρώτοι που αποφασίζουν
και οι μόνοι που τηρούν τις αποφάσεις τους.

Οι φίλοι μου είναι κτήρια ψηλά
που κρατούν τα θεμέλια με τα χέρια.

Οι φίλοι μου είναι αεροπλάνο
με πόδια από μπετόν.

Χαράζοντας ευθείες γραμμές

Η κίτρινη αδράνεια της άφιξης
φρούτων, μήλων κι αχλαδιών
που βλασταίνουν από πέτρα μπηγμένη βαθιά σαν τακούνι,
βγήκε κολυμπώντας απ' το νερό.

Όλα τα φρούτα είναι κίτρινα
κι εμφανίζονται μόνο σαν νύξεις,
η πυκνότητα του μεσημεριού μάς πλησιάζει σαν τιθασευμένο τρένο
συστηματικά, με λεπτές αποκλίσεις,

και μας συμβουλεύει να είμαστε προσεκτικοί
με ελαφρά χαμόγελα,
καθαρές επιφάνειες και θερμαινόμενες ατσάλινες καρδιές,
έτοιμοι να λιώσουμε φίδια με φτυάρια
και να τα ξετρυνώσουμε κάτω από κάθε πέτρα.

Εκείνη έχει χέρια πυρίμαχα και
τα κρύβει στον φούρνο όπως το φίδι κρύβει τα πόδια του,
τεντώνει το λαιμό της, κρανίο και πιγούνι μια ευθεία
και εξετάζει τον ουρανό για ουλές
από τις ράχες των αεροπλάνων.

Δεν μπορεί να χαράξει πάνω μου τα πύρινα σημάδια της,
δεν μπορεί να μάθει το όνομά μου.
Οι ίριδες μας ορίζονται από βλεφαρίδες
που βαθμονομούν σαν μπουμπούκια,
μπουμπούκια του Μαΐου
όταν συνοδεύουν κορόνα και γράμματα.

Είμαι τόσο ευτυχισμένη που σ' έχω
έκλεψες ένα κομμάτι από το αυτοκίνητο
κι έτσι κανείς δεν μπορεί να το οδηγήσει
και τώρα κάνεις στοστό κι αναρωτιέσαι
αν άξιζε τον κόπο.

Η γρασιδένια γλώσσα σου κρύβει ψέμματα
γλυκές καλοκαιρινές προσβολές που σε βοηθούν να μ' αγαπήσεις.

Όταν λιώνεις το όνομά μου στο στόμα σου,
θα 'παιρνα όρκο πως δεν είναι το όνομά μου.
Όταν το στόμα σου φιλάει το μάγουλό μου,
θα 'παιρνα όρκο πως δεν είναι το μάγουλό μου.

Φωτογραφία πάπιας

Φωτογράφισα μια πάπια
όρθια πάνω σε ξύλινη κασέλα
για να σου δείξω την πάπια και την κασέλα
ή για να πω: ήταν μια πάπια.
Την υπόλοιπη μέρα βαφόμεν
και μετά παρακολουθούσα τον εαυτό μου,
με παρατηρούσα από απόσταση, μέχρι να
με αναγνωρίσω και να μου γνέψω γεια.
Όταν τελειώσω λέω: αυτό είναι ένα στόμα

ή αυτό το είδος στόματος:
και βυθίζω τα χείλη μου σ' ένα μεγάλο ρόδι
και λέω Ρόδι,
ήταν ένα ρόδι,
αυτό το είδος ροδιού.
Και μετά το καταπίνω ολόκληρο.

Εμφανίζομαι μόνο για μένα
κι αυτές οι πράξεις συνεπάγονται θύελλες,
απ' τον χαμηλό ουρανό των δεντροκορφών,
ακρίδες και γρύλους.
Αυτά τα δυο είναι στ' αλήθεια το ίδιο πλάσμα,

μόνο που το ένα είχε χάσει την κραυγή του από παλιά,
όταν την έθαψε στη γη
για να την προστατέψει,
και μετά την ξέχασε.

Πράσινο στα μάτια, κόκκινο στα χείλη,
το άλλο κράτησε την κραυγή του
και πήρε ρακέτα μπάντμιντον,
ίδια μ' αυτήν που είχαμε παιδιά
για να χτυπάμε ιπτάμενα σκαθάρια
και κάποιοι είχαν τη συνήθεια, όταν τα 'ριχναν κάτω,
να τα κόβουν στα δυο με την άκρη της ρακέτας

κι έτσι στράβωναν τις άκρες
κι έσκιζαν το δίχτυ,

αλλά όχι εγώ.

Σήμερα το πρωί η πάπια έφαγε το ρόδι
ή χθες επώασε αυτό το ρόδι.

Ήταν κόκκινο,

με κόκκινο ράμφος και κόκκινη ουρά,

ήταν πράσινο,

σαν ακρίδα, σαν γρύλος,

τόσο κόκκινο και τόσο πράσινο σαν κρέας καθισμένο στο γρασίδι.

Η μέρα είναι δεδομένη

σαν τις πληγές σε γόνατα,

αγκώνες,

κνήμες και μηρούς των κοριτσιών

που παίζουν ποδόσφαιρο,

σε ναρκοπέδιο

γεμάτο χόρτα που τους φτάνουν ως τη μέση.

Οβάλ

Για να θαυμάσει μια μέλισσα: ξυπνάει νωρίς και πετάει γύρω γύρω στο σκοτάδι,
κι, αντί για γύρη, μαζεύει τη λάμψη από κοιμισμένο
κάγκελο μπαλκονιού, τόσο λείο που μοιάζει
πλημμυρισμένο με νερό,
κι αυτή η επιφάνεια κολλάει στα πόδια της
σαν να 'χει πατήσει μέλι και
πέφτει θλιμμένη στο πάτωμα και σταματάει.

Αυτό μου συμβαίνει κάθε πρωί.

Για να θαυμάσει ένα ψάρι: γαντζώνεται από επιλογή,
αγκιστρωμένη εκεί από τα δάχτυλα μεγάλου στρογγυλού ήλιου,

χοντρός δείκτης και αντίχειρας έκαναν το στόμα της μια οβάλ πληγή
κι έριξαν μέσα μια ρητορική ερώτηση.
Είναι η ικανότητα να χρησιμοποιείς το δικό σου σώμα σαν ξένο πτώμα
και να ξεγελάς τις δικές σου προσδοκίες,
χωρίς να απογοητεύεις κανέναν.

Αυτή η πληγή δεν πονάει, μ' αυτήν γεννήθηκες.

Και το να τρέχεις, να θαυμάζεις τα σκοινιά
και την ικανότητά τους να τυλίγουν και να χάνουν
το κέντρο του αυχένα που στραγγαλίζουν,
το να κυνηγάς με το σκοινί σου τον εαυτό σου
σα να πετάς χαρταετό στην άπνοια
να δένεις τα μάτια σου
με χέρια που τα 'χεις κάνει φράχτες,

τοιγκέλια και σκοινιά.

Να γιορτάσεις στο σκοτάδι τον σαρκασμό της Δευτέρας,
ένα ημερολόγιο όπου όλα τα ζώα θα μοιάζουν ίδια,
όλα τα στομάχια ίδια,
εκεί που τα ράμφη θα φυτρώνουν στις καμηλοπαρδάλεις,

και οι σφαίρες στις αγορές.

Να γδάρεις το δέρμα σου,
να το σκανάρεις στο πάρκο
και να το ταχυδρομήσεις στον εαυτό σου.

Να κάνεις κάτι καινούργιο, απρόσμενο.
Όπως για παράδειγμα να χύσεις μηλόζουμο.

Πολυτέλεια: γιατί αγαπήσαμε το κλάμα κι όλα όσα σήμαινε για μας

Ενώ το λευκό ήταν το ελάχιστο κι ο βόρειος πόλος,
το πορφυρό ήταν το χρώμα του πλούτου μας.
Από κούνια τρώμε σταφύλια,
φοράμε πορφυρά ενδύματα,
και στα πλαστικά πανηγύρια νοιαζόμαστε μόνο για λεία
συνθετικά αντικείμενα.

Πήγαμε σ' εστιατόρια στη Ρώμη
και ζητήσαμε σε πλαστικά πιάτα
να μας σερβίρουν κρέμα πορφυρή,
που θα την παίρναμε μαζί μας
και θα την απλώναμε στους τοίχους των δωματίων του ξενοδοχείου.
Ποτέ δεν πληρώσαμε για τα δωμάτια ούτε για την κρέμα.

Γρήγορα συνηθίσαμε τις υπερβάσεις μας,
οι μικρές μας κλοπές και καταχρήσεις
σύντομα έπαψαν να μας ανησυχούν,
όπως μας ανησυχούσαν στην αρχή.
Στη Ρώμη μάθαμε: η μόνη πραγματική πολυτέλεια
είναι σπάνιο ύφασμα
που βρίσκεις στο εξωτερικό
εκεί που μελαγχολικές μοδίστρες
το υφαίνουν από τους δακρυϊκούς αδένες των κοάλα
και των μικρών πάντα.

Βαριόμασταν ακόμα πολύ
τις επιχειρηματικές προσπάθειες
και είπαμε: αν θέλουμε στ' αλήθεια να καταρρεύσουμε
θα πρέπει να εκθρέψουμε τον δικό μας πόνο.
Κι αρχίσαμε την προσπάθεια στην εφηβεία.

Πιέζοντας τα βλέφαρά μας,
φανταστήκαμε έναν κόσμο φρικτό και βάνανσο
και τους εαυτούς μας μόνους κι ανυπεράσπιστους
και πιαστήκαμε χέρι χέρι. Πού και πού προσπαθούσαμε

να δαγκώσουμε τα χείλη μας.
Κι όταν το κάναμε αυτό σκεφτόμασταν το εωθινό.

Ελπίζοντας πως θα τρέξει πορφυρό αίμα
και θα βάψει λίγο βαμβάκι
με μελαγχολικό φθινοπωρινό κρασί,

χώσαμε τα λεπτά μας νύχια
στο δικό μας ογκώδες κοκκινογούλι
και κλάψαμε κοιτώντας ο ένας την πλάτη του άλλου

όσο πιο πολύ μπορούσαμε.

Marija Dejanović

Visible bone

Visible Bone

translated by Hana Samaržija

Aubade

Aubade is a buffalo.
It unwraps its horns like a lotus,
and water is dew, strewn with a faint
twist of the neck. This mist forms a thin,
dense layer of fur that trails its spine
like a white deer trails traffic
when it is snowing.
The white petals of a lotus

or,
white blood cells, like pearl necklaces,
which hang from roofs when it turns cold.
Aubade rushes and races with its brief,
darting haste,
like the life of a white rabbit
and other white animals.

Aubade: the only part of the scene that is brown.

Everything else is white, wherever
the round rifle of the eye
beneath its thin frosty membrane
can perform the splits.
Brown is only a tree with four roots
and two branches.

I do not know why, but aubade
reminded me of the juggler,

who waits for the traffic lights
to turn green. He then hurls
dusty tennis balls,
ball by ball,
like large, smooth walnuts,
dum.
If one were to drop on the road,
it would roll beneath a car waiting for its mark
and ruin the day.
This way, make no mistake.
There is no mud on its hands.

My love is
a hunter that aims
for the empty space between two horns.

Iceland

1.

I will move to Iceland
like a flock of birds,
like two bales of wheat,
treading under the sun
to exhaustion, their skin
yoked to vertigo
with soft ribbons.

I say: it's reliable.
this doesn't mean: safety,

this does mean:
my body is bound
and I am floating
like an amoeba
as free as
a life belt
without a
drowning man
to rescue.

This empty core
is Iceland:
my need
to be warm
and thrown into water.

my desire
to see you
blown up by a bomb
from my stomach

my hands

hold binoculars
watching me from the shore
in an explosion
inviting me
to forget my name.

2.

Iceland.
The desire to become cold.
To only have sterile thoughts
and mouth simple sentences,
to mount a rock of wet salt
and eat plain oatmeal,

to wear thick woolen socks,
to forsake human touch,
and, once a month, to visit,
white foxes.

I would like an eternal Winter,
I would like my room's yard
to become its empire.
I would sprawl on her cushions,

and have her tell me that, in her youth, she
would sit on the chest of young men
and stay with them
until they ran
out of breath.

3.

I am sending you a letter from Iceland:
here everything is white,
like the clouds I captured
from the airplane window
when I came to see you.

During the day, the sky seems
like the North pole.
You cannot see the ground.
During the night, the soil
looks like a web of stars.

I omit the brown details.
I lie it snows.
In the end, I don't send the letter,
I don't begin hating the world,
I don't curl into bed naked,
and I don't cry.

4.

Your core is tiny,
flushed, soft, smooth tissue,
beneath a pile of knives.

On a white morning,

I will draw them one by one,
like nails from a tent,
and stab them in the foreheads
of everyone who exposed you.

The Time of Long Recovery

We've reached the age when maturity
has nothing to do with years:
birds communicate
by aping heavenly bodies
with their movement.
Frogs roam the seas
by using their silky films
as sails.
My seven days of solitude went as follows:
on the first day, I didn't realize I was alone.

On the second day, my routine
proceeded as usual.
I ate nothing
and slept little,
cooked a soup from your shirt
should I have to welcome some guest.
I ended up using it to clean the windows,
which trumps
hurling an insult towards the door
the door that welcomes no visitors,
the door that is locked,
sown in the warm walls of my stomach,
a hedgehog's home, swallowed.

When, on the third day, I realized I was alone,
the fish got scared and gathered into a flock.
They held a meeting and decided
to proceed living as silver bats.
They'll fly towards the light, close their eyes,
and count the days with the sensors in their throats.
I decided to remain alone,
and embrace this state
as the time of my long recovery.

I don't remember the fourth day.

I remember the fifth day well
but prefer not to talk about it.

On the sixth day, I decided:
I will be alone.

And indeed, the seventh day.
Like ice cracking in my knees,
in my thanks,
in me-spider's knuckles,
who resembles a dog,
in me-fox's teeth,
who resembles a wolf.

Crab Meat

Tonight is the mermaid feast.
The poor woman you loved
stuck her hair
in the boat's bloodstream
and drowned there.
They eat what's edible;
the net is full

of seaweed
and your heart's long been crab meat.

The one with a green tail,
cleans a tuning fork, while
the sun burns the sea on her shoulder
into a wound.

The others are waiting for
the current to take you
where the singing woman
promised you chubby children.
Nobody showed up
but me.

You snared sharks with fishhooks.
Sharks
with fishhooks
in their homes and graves,
what a dumb little crime took place

when she took off my white dress
and cut off her own tongue.

Watch my hips
split the ocean's skin.
I'm a scale,

a silver fork
keeping its two heads
together.

To keep you out of my feast,
I'll love you and hate you,
I'll pluck the flowers from your eyes
and plant them in your mouth.

The Amphora

To bury yourself in ashes:
a blissful thought, after a century asleep
in an amphora,
burdened by heavy delights.
Heavy, because on hold,
to burst like a chestnut with its stomach split open,
and to begin dreaming.

Dreaming about the birth of an olive,
the bruised thighs of skies that crows
pluck from their nests with beaks,
string by string,
until there is nothing left
but dreams of skinniness and silence,
ceramic backs
and doors.

To appear in the sun's apron.
To float in a mossy carriage, to
stretch into a column emanating from the bowl.

An ordinary wooden bowl is
the hard core of our greeting,
and slack is its gait.

To open your eyes,
invite the army to invade the city
and lay your forehead in a valley,
the flipside of an elbow.

Concrete

My friends live in gaps between the wardrobe and the wall
that are impossible to reach,
as I stretch my arms, a web of silence
enters my mouth; they are the shady silence of plaster.
I tell her: choose a picture frame
and stick your scalp through its hollow body,
push the supple roots of hair untouched by sun,
sprinkled with flour,

sneak out of his kitchen or jump through the window
from the tenth floor, you'll land on the atoms of possibilities
like the ashen flowers in the district park.

Your eyes: symbols for bursting, heavy breasts,
sagging from your father's eyes, from equine milk, and presents
that shed from your skin instead of your husband's cruel lips.

His words gather in your bellybutton,
and crawl to your neck, like cypresses in the cemetery,
and suddenly, instead of dust, it is you hanging from the chandelier.

My friends are mine because they are no one's,
they only listen to themselves and touch only themselves,
my friend is the table leg
whose splinter pierces your thumb while moving house.

My friend: a small plastic ball
filled with brown fluid.

My friend is a curly hair
in the drain of her throat.

He tells her: together we drew boundaries
to clean furniture together.
She tells him: it's easy to fall apart, it's hard

to pierce a pea with your fork.

My friends are the first sorrows
whom I genuinely loved.

They are the first to make decisions
and the only ones to carry them through.

My friends are tall buildings
whose hands hold the foundations.

My friends are an airplane
with concrete legs.

Tracing Straight Lines

Yellow inertia of arrival
of fruits, apples, pears,
sprouted from a stone that was dug in like a heel,
swam out of water.

All fruit is yellow
and appears only in hints,
thickness of noon approaches us like a tame train,
regularly, with delicate deviations,
and warns us to be careful,
with mild smiles,
clean surfaces, and heated steel hearts,
ready to smother snakes with shovels,
and to seek them under every stone.

She has fireproof hands, and
hides them in the oven like a snake hides its legs,
stretches her neck, scalp and chin tracing straight lines,
and searches the sky for scars
coming out the backs of planes.

She can't burn herself on me,
she can't learn my name.
Our irises are fixed within eyelashes
that calibrate like flower buds,
buds of May,
escorting heads and tails.

I'm so happy to have you,
you stole a part of the car so nobody could drive it,
and now you are hitchhiking, wondering
whether it was worth it.

Your grassy tongue hides lies,
sweet, summery slights that enable you to love me.

When you melt my name in your mouth,
I'd swear it's not my name.
When your mouth kisses my cheek,
I'd swear it's not my cheek.

The Photograph of a Duck

I photographed a duck
that stood on a wooden trunk
to show you the duck and the trunk
or to say: there was a duck.
I spend the rest of the day applying make-up
and then watching myself,
observing myself from the distance, until I
recognize myself, and wave hello.
When I am done, I say: this is a mouth

or, this kind of mouth:
and I immerse my lips into a large pomegranate
and say Pomegranate,
there was a pomegranate,

this kind of pomegranate.
and then swallow it whole.

I only appear for myself
and these acts entail storms
from a low sky of treetops,
locusts and crickets.
They are actually the same creature,

only one had long lost its cry
when it buried it in the earth
to shelter it
and then forgot it.

Green on the eyes, red on the lips,
the other held on to its cry
and got a badminton racket,
a racket like the one which we,
as children, used to strike flying beetles
and some used to, after knocking them down,

halve them with the racket's edges,
crooking its rims
and ripping its net,

but not me.

This morning, the duck ate pomegranate.
Or, it had yesterday hatched that pomegranate.
It was red,
with a red beak and a red tail,
it was as green,
as a locust, a cricket,
as red and as green as meat sitting on grass.

The day is as standard
as the wounds on the knees,
elbows,
calves and thighs of the girls,
playing football,
on a mine field,
in grass rising above their waist.

Oval

To admire a bee: she wakes up early and flies around darkness,
and, instead of pollen, gathers the shine of a sleeping
balcony railing, so smooth it seems to
overflow with water,
and that surface sticks to her feet
like she stepped in honey, and
she falls to the floor in sorrow and stops.

This happens to me every morning.

To admire a fish: she gets hooked by choice,
she was put there by the fingers of a round sun, whose
meaty forefinger and thumb flattened her mouth into an oval wound
and dropped in it a rhetorical question.
It's the skill of using your body as someone else's corpse
and cheating your own expectations.
without disappointing anyone.

This wound doesn't hurt, you were born with it.

And to run, to admire ropes
and their ability to both engulf and miss
the middle of the neck they're choking,
to run with your rope after yourself
like flying a kite with no wind,
to blindfold yourself
with arms you turned to fences,

hooks and ropes.

To celebrate in the dark the sarcasm of a Monday,
a calendar where every animal looks the same,
every stomach the same,
where beaks are on giraffes,

and spheres at markets.

To scrape off your skin,
scan it in the park
and mail it to yourself.

To do something new, unexpected.
Like spilling apple juice.

**Luxury: why we loved crying
and what it all meant to us**

While white were reduction and the North pole,
purple was the colour of our wealth.
Since birth, we've been eating grapes,
wearing purple robes,
and, at plastic fairs, only caring for smooth,
synthetic things.

We went to restaurants in Rome
and asked them to, in plastic dishes,
serve us purple cream
that we would then carry out
and spread on the walls of hotel rooms.
We never paid for the rooms, nor for the cream.

We quickly got used to our excesses,
our small thefts and abuses
soon stopped worrying us
the way they did at the beginning.
In Rome we learned: the only real luxury
is a rare fabric

to be acquired from abroad,
where melancholic seamstresses
weave it from the tear ducts of koalas,
and young pandas.

We were still too lazy
for business endeavours
and said: if we really want to fall apart,
we'll have to breed our own suffering.
We started trying in our teenage years.

Pressing our eyelids,
we imagined the world as awful and cruel

and ourselves as alone and unprotected,
and held hands. We would sometimes try
to bite our lips.
Doing it, we would think of aubade.

Hoping to let some purple blood
that would stain a cotton bud
in melancholic, autumn wine

we each dug our thin nails
in our own large beet
and wept, facing each other's back,
as much as we could.

Marija Dejanović

Vidljiva kost

Vidljiva kost

Aubade

Aubade je bizon.

Rastvara svoje rogove kao lopoč,
a voda je rosa ishlapjela uslijed pokreta vrata
prema gore. Ta izmaglica skuplja se u uskom,
uzdignutom sloju krzna koje prati kralježnicu
kao bijeli jelen cestovni promet
kad pada snijeg.
Bijele latice lotosa,

ili,

bijela krvna zrnca kao niske od bisera
koje vise sa krovova kad je hladno.
Aubade-dah zaleti se i pojuri svojim kratkim,
strelovitim letom,
moguće kao život bijelog zeca
i ostalih bijelih životinja.

Aubade: jedino je on u cijelom prizoru smeđ.

Sve je ostalo bijelo, svugdje
gdje god malena puška oka
presvučenog tankom mrazovom opnom
može načiniti trapez.
Jedino je smeđe stablo s četiri korijena
i sa dvije grane.

Ne znam zašto, aubade

me podsjetio na žonglera
koji čeka da se na pješačkom prijelazu
pojavi zeleno svjetlo. Zatim počne bacati u zrak

prašnjave teniske lopte,
kuglu po kuglu,
nalik na velike, pretjerano pravilne orahe,
tup.

Kad bi bar jedna ispala na mokru cestu,
otkotrljala bi se pod haube auta
koji čekaju znak da krenu
i dan bi bio osiromašen.

Ovako, nema greške.
Nema blata na rukama.

Moja je ljubav
lovac koji nišani
u prazan prostor između rogova.

Island

1.

Otići ću živjeti na Island
kao jato ptica, dva snopa žita
koja hodaju po suncu
do nesvjestice, kože
mekim uzdama upregnute
u vrtoglavicu.

Kažem: pouzdano je.
ne znači: sigurnost,

znači:
tijelo mi je svezano
i plutam kao ameba,
slobodna
kao pojas za spašavanje
bez čovjeka
koji se utapa.

Taj je prazan centar
Island:
moja potreba
da budem topla
bačena u vodu

moja želja
da te vidim
raznesena bombom
iz mog trbuha

moje ruke
drže dalekozor
i gledaju me s obale
u eksploziji

koja me zove

da zaboravim svoje ime.

2.

Island.

Nakana da se postane hladna.

Da imam samo sterilne misli

i izgovaram samo jednostavne rečenice,

da se nasučem na kamen mokre soli

i jedem nezačinjenu zobenu kašu,

nosim debele vunene čarape,

odrekнем se blizine ljudi

i jednom mjesečno posjećujem

bijele lisice.

Voljela bih vječnu zimu,

da je dvorište moje sobe

njezino carstvo

i da legnem na njene jastuke,

da mi priča kako je u mladosti

sjedala na prsa mladića

i s njima ostajala

dok im ne ponestane

zraka u plućima.

3.

Šaljem ti pismo s Islanda:

ovdje je sve bijelo,

kao na snimci oblaka

kroz prozor aviona

kad sam ti dolazila.

Tijekom dana, nebo se činilo
kao da je Sjeverni pol.
Zemlja se nije vidjela.
Po noći, tlo prizemljenja
izgledalo je kao zvjezdana mreža.

Prešućujem smeđe detalje.
Lažem da je padao snijeg.
Pismo na kraju ne pošaljem,
ne počnem mrziti svijet,
zavučem se gola u krevet
i ne plačem.

4.

Tvoja je jezgra malena,
rumeno mekano glatko
tkivo pod hrpom noževa.

Jednoga bijelog jutra,

izvući ću jednog po jednog
kao klinove šatora
i zabosti ih u čela ljudi
koji su te razotkrili.

Vrijeme dugog oporavka

Došli smo u godine u kojima zrelost
nema veze s godinama:
ptice se sporazumijevaju tako da kretanjem
oponašaju putanje
nebeskih tijela.
Žabe plove morima
koristeći svoje glatke grlene opne
kao jedra.
Sedam dana samoće proteklo je ovako:
prvog dana nisam ni shvatila da sam sama.

Drugog dana, svakodnevica
je bila uobičajena.
Nisam ništa jela
i malo sam spavala,
skuhala sam juhu od tvoje košulje
za slučaj da na vrata pokuca neki gost.
Na kraju sam njome oprala prozore,
bolje je tako nego da bacim
kakvu uvredu u smjeru vrata,
vrata kroz koja nitko ne prolazi jer sam to zabranila,
vrata koja su zaključana,
zašivena u topli zid mogeg želuca,
progutana ježeva kuća.

Trećeg dana, shvatila sam da sam sama.
Ribe su se uplašile i okupile u jato.
Održale su sastanak na kojem su odlučile
da će od sutra živjeti kao srebrni šišmiši.
Letjet će prema svjetlu, zatvoriti oči
i brojati dane senzorima koje nose u grlu.
Odlučila sam ostati sama
i prigrliti svoje novo stanje
kao vrijeme dugog oporavka.

Četvrtog se dana ne sjećam.

Petog se dana dobro sjećam,
ali radije o njemu ne bih govorila.

Šestog sam dana odlučila:
bit ću sama.

I doista, sedmi dan.
Kao da puca led u mojim koljenima,
u mojim zahvalama,
u člancima mene-pauka
koji nalikuje na psa,
u zubima mene-lisice
koja nalikuje na vuka.

Rakovo meso

Večeras je gozba sirena.
Ona jadna žena koju si volio
zablela se kosom
u krvotok broda
i tamo udavila.
Jede se jestivo;
mreža je puna

morske trave
i tvoje je srce odavno rakovo meso.

Jedna, zelenog repa,
čisti glazbenu vilicu
dok joj sunce od mora na ramenu
čini ranu.

Ostale čekaju da te
struje odnesu tamo
gdje ti je žena koja je pjevala
obećala debelu djecu.
Nitko se nije pojavio
osim mene.

Lovili ste morskog psa udicom.
Morskog psa
udicom
u njegovom domu i grobu,
kakav se glup mali zločin dogodio

kad je skinula moju bijelu haljinu
i odrezala si jezik.

Pogledaj kako bokovima
raspolavljam kožu moru.
Ja sam vaga,

srebrna vilica
koja drži svoje dvije glave
na okupu.

Da mi ne pokvariš svečanost,
voljet ću te i mrziti,
kidat ću cvjetove iz tvojih očiju
i saditi ih u svoja usta.

Amfora

Posuti se pepelom,
kakva radosna misao nakon stoljeća sna
u amfori,
pod teretom teškog radovanja.
Teškog, jer čekanje,
prsnuti kao kesten u peći i ležati razrovanog trbuha,
tek tada početi sanjati.

Sanjati o početku masline,
modrici na bedru neba koju je vrana
kljunom izvukla iz vlastita gnijezda,
nit po nit,
dok nije ostalo ničega
osim sna o mršavosti i miru, redukciji,
leđima-keramici,
vratima.

Pojaviti se u sunčevoj pregači.
Kao lebdjeti u obrasloj kočiji,
izdići se u stup koji zrači iz otvora zdjele.

Obična drvena posuda –
– tvrda je koštica našeg pozdrava,
a mlohav je njezin gard.

Otvoriti oči,
pozvati vojsku da okupira grad
i smjestiti čelo u udolinu,
naličje zgloba.

Cementna

Moji prijatelji žive u prostorima između ormara i zida
koje je nemoguće dosegnuti,
koliko god istezala ruke, paučinasta šutnja
ulazi u moja usta; moji su prijatelji tamna
tišina kreća
Kažem joj: odaberi okvir za sliku
i promoli kroz njegovo
prazno tijelo
svoje tjeme,
mekano korijenje kose do koje sunce ne dopire,
posuto brašnom,

iskradi se iz njegove kuhinje ili skoči kroz prozor
sa desetog kata,
dočekat će te čestice mogućnosti
kao pepeljasto cvijeće kvartovskog parka

Tvoje oči: simboli za prepune, otežale grudi,
obješene od očevog pogleda,
konjskog mlijeka i poklona
koji su izostali s tvoje kože
umjesto muževih okrutnih usana

Njegove riječi skupljaju se u tvom pupku,
preko trbuha penju se do vrata,
Te su riječi čempresi s groblja

i odjednom, umjesto prašine,
ti si ono što visi s lustera

Moji su prijatelji moji jer nisu ničiji,
jedino sebe slušaju, sebe dodiruju
i samo sa sobom plaču,
moj prijatelj je noga stola
čija se špranja zabada u meso kažiprsta

pri selidbi

Moj prijatelj: mala plastična kugla
ispunjena smeđom tekućinom

Moj je prijatelj kovrčava dlaka
u odvodu njezinog grla

Kaže joj: skupa smo stvarali granice
da možemo zajedno brisati namještaj
Kaže mu: lako je raspasti se, teško je
vilicom nabosti grašak

Moji su prijatelji prve tuge
koje sam mogla istinski voljeti

Oni će prvi donijeti odluke
i jedini ih dosljedno provesti

Moji su prijatelji visoke zgrade
koje se rukama drže za temelje

Moji su prijatelji avion
s cementnim nogama

Pravilne linije

Žuta tromost dolaska
plodova drveća, jabuka, krušaka
izniknula je iz kamena ukopanog kao peta,
isplivala iz vode.

Svo je voće žuto
i pojavljuje se samo u naznakama,
debljina podneva prilazi nam kao pitomi vlak,
redovito, s blagim odstupanjima
i upozorava nas da moramo biti oprezni,
blago nasmiješeni,
čiste površine i metalnog, zagrijanog srca,
spremni da motikom zatučemo bjelouške
i u pretrazi prevrnemo svaki kamen.

Ona ima vatrostalne ruke,
skriva ih u pećnici kao zmija noge,
isteže vrat, tjeme i bradu slijedeći pravilnu liniju,
prati na nebu male ožiljke
ispuštene iz stražnjice aviona.

Ne može se na mene opeći,
ne može mi saznati ime.
Zjenice su nam fiksirane, uokvirene trepavicama
koje kalibriraju kao pupoljci,
pupoljci svibanjski,
pogledom ispraćaju noge i glave.

Tako sam sretna što te imam,
ukrala si dio auta samo da ga ne može nitko voziti
i sad autostopiraš, misleći
što li mi je sve to trebalo.

Travnati ti jezik skriva laži,
slatke, ljetne preinake kako bi me više voljela.

Kad u ustima topiš moje ime
zaklela bih se da je to neko drugo ime.
Kad mi ustima ljubiš obraz,
zaklela bih se
da to nije moj obraz.

Fotografija patke

Fotografirala sam patku
koja stoji na drvenom trupcu
da ti pokažem patku i trupac
ili da kažem: bila je patka.
Ostatak dana nanosim šminku na lice
pa gledam u sebe iz daljine dok se ne prepoznam
i onda si mahnem,
kažem si dobar dan.
Kad se dovršim, kažem: ovo su usta

ili, ovakva usta:
i uronim usne u sjemenke velikog nara
i izrekнем Nar,
bio je nar,

ovakav nar:
i onda ga progutam.

Pojavljujem se samo za sebe
i te izvedbe prate pljuskovi
skakavaca i zrikavaca
s niskog neba krošanja.
Oni su zapravo isto stvorenje,

samo što je jedan davno izgubio plač
kad ga je zakopao u grudi zemlje
da ga sačuva
i onda zaboravio.

Zeleno na očima, crveno na ustima,
drugi je zadržao u sebi svoj plač
i nabavio reket za badminton,
reket nalik na onaj kojim smo
u djetinjstvu udarali hruštove koji lete
i neki su ih, kad ih sruše na pod,

još polovili rubom,
kriveći tako obruče reketa
i trgajući njegove žice,
ali nikako ne ja.

Patka je jutros jela nar.
Ili, patka je jučer snijela taj nar.
Bila je crvena,
crvenog kljuna i crvenog repa,
bila je zelena,
kao skakavac, zrikavac,
crvena i zelena kao meso koje sjedi na travi.

Dan je standardan
kao rane na koljenima,
laktovima,
listovima i bedrima djevojčica
koje igraju nogomet
na minskom polju
u travi višoj od njihovog struka.

Ovalno

Diviti se pčeli, ona se probudi prerano pa sama obleti mrak
i umjesto peludi, pokupi sjaj usnulog,
toliko glatkog ruba balkona, da se čini da niz njega
svo vrijeme teče voda
i ta joj se površina lijepi za noge
kao da je stala u med
i ona od tuge padne na pod i prestane.

Ovo mi se događa svakog jutra.

Diviti se ribi, ona je na udicu došla namjerno,
stavili su je na nju prsti velikog, okruglog sunca,
mesnati, grubi palac i kažiprst spljoštili su joj usta u ovalnu ranu
i u nju posadili retoričko pitanje.
Ovo je vještina da svoje tijelo koristiš kao tuđe truplo
i prevariš vlastita očekivanja
bez da se itko razočara.

Ova rana ne boli, s njom si se rodila.

I trčati, diviti se užetu
i njegovoj sposobnosti da u isto vrijeme obuhvati
i promaši središte vrata kojeg drži,
trčati sa svojim užetom za samom sobom
kao da puštaš zmaja bez vjetra,
vezati si prethodno oči
rukama pretvorenima u ograde,

udice i užad.

U mraku slaviti sarkazam ponedjeljka,
kalendara u kojem svaka životinja izgleda isto,
svaki želudac isto,
kljun se nalazi na žirafi,
kugla na tržnici.

Sastrugati sa sebe svoju kožu,
skenirati je u parku
i poslati je sebi mailom.

Napraviti nešto novo, neočekivano.
Možda proliti sok od jabuke.

Luksuz: zašto smo voljeli plakati i koliko nam je sve to značilo

Dok je bijela bila redukcija i sjeverni pol,
ljubičasta je bila boja našeg obilja.
Od rođenja, jeli smo grožđe,
nosili ljubičaste toge
i na sajmovima plastike marili samo za glatke,
sintetičke stvari.

Išli smo u restorane u Rimu
i tražili da nam u plastičnim posudama
daju ljubičastu kremu
koju smo onda nosili van
i mazali po plahtama hotelskih soba.
Ni sobe ni kremu na kraju ne bismo platili.

Na vlastitu razmaženost brzo smo se navikli,
sitne krađe i zlostavljanja
ubrzo su nas prestale žalostiti
onako kako se to događalo u početku.
U Rimu smo saznali: jedini pravi luksuz
rijetka je tkanina

i nabavlja se od prekomorskih izvora
gdje ga melankolične tkalje izvlače
iz suznih kanala koala, činčila
i pandinih mladunaca.

Bili smo ipak previše lijeni
da se upustimo u trgovačke pothvate
i rekli smo: ako želimo doista propasti,
moramo sami uzgojiti bol.
Počeli smo se truditi još kao tinejdžeri.

Stiskali smo očne kapke
i zamišljali kako je svijet grozan i surov

te da je svaki od nas sam i nezaštićen
držeći se pritom za ruke. Pokušali smo se ponekad
i ugristi za usnicu.
Mislili smo pritom na aubade.

Ne bi li nam ispalo malo ljubičaste krvi
kojom ćemo kuglicu vate obojiti
u melankolično, jesensko vino

zarili smo tanke nokte
svaki u svoju veliku ciklu
i plakali, okrenuti jedno drugom leđima,
koliko smo već toga dana mogli.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Η Marija Dejanović γεννήθηκε στο Πριγιέντορ της Βοσνίας Ερζεγοβίνης το 1992. Μεγάλωσε στο Σίσακ της Κροατίας και ζει μεταξύ Ζάγκρεμπ και Λάρισας.

Το 2018 κέρδισε τα βραβεία «Goran» και «Kvirin» για νέους ποιητές με το «Etika kruha i konja». Με το «Sredixnji god» κέρδισε το βραβείο «Zdravko Rucak». Και τα δύο βιβλία εκδόθηκαν την ίδια χρονιά κι εγκωμιάστηκαν από κριτικούς και αναγνώστες.

Ποιήματα και κριτικές της έχουν δημοσιευθεί σε περιοδικά, ανθολογίες και ιστότοπους της Κροατίας, της Βοσνίας Ερζεγοβίνης και της Σερβίας. Μεταφρασμένα ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί στη Γαλλία, την Ουγγαρία, την Ελλάδα, την Ιταλία, τη Βόρεια Μακεδονία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και τη Γερμανία. Έχει παρουσιάσει έργα της σε φεστιβάλ στην Κροατία, τη Σλοβενία, τη Σερβία, τη Βόρεια Μακεδονία, την Αυστρία, τη Βουλγαρία, την Ιταλία και την Ελλάδα.

Αυτό το διάστημα ολοκληρώνει τις σπουδές της στη θεωρία λογοτεχνίας και τα παιδαγωγικά.

Είναι μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων Κροατίας και της διεθνούς πλατφόρμας φεστιβάλ ποίησης Versopolis. Είναι συντάκτρια του περιοδικού «Tema» και αναπληρώτρια διευθύντρια του Πανθεσσαλικού Φεστιβάλ Ποίησης.

Biography

Marija Dejanović was born in Prijedor, Bosnia and Herzegovina, in 1992. She grew up in Croatia, Sisak, and currently lives in Zagreb, Croatia and Larissa, Greece.

In year 2018 her manuscript “Ethics of Bread and Horses” (“Etika kruha i konja”) won “Goran” award for young poets and “Kvirin” award for young poets. Manuscript “Heartwood” (“Sredixnji god”) won “Zdravko Pucak” award. Both books were published in the same year and well received by critics, readers and media.

Her poems and literary reviews were published in magazines, anthologies and internet portals in Croatia, Bosnia and Herzegovina, and Serbia. Translated poems by the author were published in France, Hungary, Greece, Italy, Macedonia, Bulgaria, Romania and Germany. She presented her poetry at festivals and readings in Croatia, Serbia, Slovenia, Macedonia, Austria, Bulgaria, Italy and Greece.

She is currently finishing graduate studies in literature theory and pedagogy.

She is a member of Croatian Writers’ Society and international poets’ and festivals’ platform Versopolis. She’s one of the editors of “Tema” magazine. She is the assistant director of Thessalian Poetry Festival (Πανθεσσαλικό Φεστιβάλ Ποίησης).

Biografija

Marija Dejanović rođena je u Prijedoru 1992. godine. Odrasla je u Sisku. Živi i djeluje u Zagrebu i Larissi.

Objavljivala je pjesme, eseje i književne kritike u raznim časopisima, zbornicima i na internetskim portalima u Hrvatskoj i inozemstvu. Pjesme su joj prevedene na engleski, francuski, mađarski, rumunjski, slovenski, grčki, makedonski, bugarski i talijanski jezik.

Sudjelovala je na međunarodnim pjesničkim festivalima u Hrvatskoj, Sloveniji, Italiji, Austriji i Grčkoj te na pjesničkim čitanjima u Bugarskoj, Makedoniji i Srbiji.

2018. godine objavljuje knjige Etika kruha i konja (nagrada Goran za mlade pjesnike i Kvirinova nagrada za mlade pjesnike) i Središnji god (nagrada Zdravko Pucak).

Sudjeluje na glazbeno-poetsko-scenskim projektima U privremenom smještaju kod ljudi i Poplava.

Završava studij komparativne književnosti i pedagogije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Članica je Hrvatskog Društva Pisaca, međunarodne pjesničke platforme Versopolis i uredništva časopisa Tema.

Zamjenica je direktora Thessalian Poetry Festivala (Πανθεσσαλικό Φεστιβάλ Ποίησης).

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙJA DEJANOVIĆ
ΟΡΑΤΟ ΟΣΤΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΝΘΕΣΗ
ΚΙΑΦΑΣ 3 - ΑΘΗΝΑ
ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2020
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ 6ου ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΙΗΣΗΣ ΑΘΗΝΩΝ